

Necrològiques. In memoriam

LLUÍS DAUFÍ I MORESO, (1927 - 2013)

Jacint Corbella i Corbella

El doctor Lluís Daufí (Tortosa, 1927 - Barcelona, 2013), era membre corresponent de la nostra Acadèmia des de l'any 1990. Ho va ser per elecció, en haver quedat finalista en una votació per a membre numerari de la secció segona, en que sortí elegit el doctor Ciril Rozman. En la seva obra s'hi poden destriar aspectes molt diversos, que ja vaig exposar en un article necrològic el mes de febrer. Ara ens importa considerar principalment la seva tasca científica, que aleshores vaig resumir, perquè el públic lector era bastant més ampli.

En l'obra escrita de Daufí hi ha tres aspectes principals: els llibres que no són de medicina, és a dir la creació literària, novel·les, que són de l'etapa més recent; els llibres de medicina, dos d'ells, al començament, més científics, i els altres més de divulgació; i els articles en revistes mèdiques. Em centraré en aquest punt, perquè és menys conegut.

En la cerca a PubMed, prou vàlida ara, hi ha 14 cites d'articles de Lluís Daufí. Amb criteri d'avui, de resident del 2013, és una xifra curta. Però si es valora que 12 d'aquests treballs són entre 1957 i 1971, fa més de quaranta anys, i només dos són una mica posteriors, la visió ja és ben diferent. Va començar en una via científica i després en va seguir altres. Analitzem-ho.

Daufí comença com a metge de laboratori, a la càtedra de Patologia General del Clínic, on havia arribat un professor nou, el doctor Arturo Fernández Cruz. Amb ell, o altres membres de l'equip, publica, entre 1957 i 1963, quatre treballs a la Rev. Iber. Endocrinol. Amb Fernández-Cruz publica un total de cinc treballs, i amb Ramiro Alloza dos. Aviat serà professor adjunt de la càtedra.

Ja havia fet dos articles en una revista d'un cert prestigi "*Mikroskopie*". El 1958 publica, en alemany, com a únic signant (aleshores era freqüent), un treball sobre la utilització del microscop de contrast de fases per a l'estudi del sediment urinari. Poc després, el 1960, a la mateixa revista apareix, en francès, un treball sobre la microcinematografia amb acceleració.

És el temps en que publica també dos llibres d'interès per la clínica. Un és "*El sedimento urinario. Atlas microfotográfico*", amb Francesc Preto (1957), i un altre "*Constantes biológicas de interés clínico*" (1966) que té diverses edicions.

Aleshores ve un trencament en la seva vida, per la caputxinada és exclòs de la universitat, i decideix anar a Amèrica, a la universitat de Michigan, a Ann Arbor. Allí impulsa una carrera científica que va ser curta perquè va tornar. Segueixen els articles amb nivell internacional. Treballa en el departament de Fisiologia juntament amb Paul Rondell. Els dos signen dos treballs, Daufí com a primer autor, sobre tècniques de citoimmunodifusió, i sobre grups sanguinis humans.

Quan torna, al cap de pocs anys, ja anirà per una altra via. S'incorpora a la universitat Autònoma com a professor de Patologia General, a la unitat de sant Pau. Quan s'inicia el govern català propi és director de l'Institut d'Estudis per a la Salut, amb el conseller Laporte, i per poc temps, el 1982, és director General de Promoció de la Salut. Però la política no és la seva via.

Una altra font d'activitat, que li ocupa el temps, és la relació, com a assessor, amb la indústria farmacèutica. Va començar amb MSD i aviat va passar a Ciba-Geigy, on va ser durant bastants anys director mèdic, amb una tasca important dins de la companyia. També fa traduccions de llibres mèdics. Segueix amb algun de divulgació que va tenir molta difusió "*La enfermedad hoy*", publicat per Salvat en una col·lecció àmplia, i que encara avui es troba en diverses edicions, en els llistats d'internet.

Finalment, en els temps més recents, es dedica a la literatura de creació, de ficció. Aconsegueix un cert ressò a la premsa. Una primera obra és "*La solución final*" el 1991, editada per Plaza i Janés. Després seguirà "*El síndrome de Caín*" que publica Planeta el 1996. L'última que li conec és "*La llave del paraíso*", el 2005, amb el segell editorial d'Azud (terminologia que recorda les terres de l'Ebre originàries). Les dues primeres signa amb pseudònim: David Sharon; la tercera amb el seu propi nom.

Queden els llibres de divulgació mèdica. I, amb temps només per a indicar-ho, la tasca molt àmplia de la secció d'informació sobre la salut, a La Vanguardia. Seguí la secció que havia començat Arturo Fernández Cruz, i que ell portà durant onze anys, de 1971 a 1982, amb responsabilitat de la sortida setmanal de la informació. Això sol mereix un estudi ampli.